

'Jeg vil også Kysses' Teatret Ved Sorte Hest 20.4. 2017

Teatret ved Sorte Hest får venskab, kærlighed og jalousi til at blomstre i brevvekslingen mellem H.C. Andersen og vennen Edvard Collin.

Idé: Lene Vasegaard.

Manuskript: Michael Moritzen, Christian Mosbæk og Lene Vasegaard.

Scenesættelse; Lene Vasegaard.

Medvirkende. Michael Moritzen og Christian Mosbæk.

'Jeg vil også kysse' spiller på Teatret ved Sorte Hest indtil 6. maj.

Varighed: 1t 30 min. uden pause.

DA MAN SKREV BREVE

I HUNDREDEVIS af breve. Dobbelt så mange fra H.C. Andersen til Edvard Collin som den anden vej.

Begribeligt. Andersen var forfatteren med den evigt flyvske pen i hånden. Collin embedsmanden, der passede sine jobs, jurist, departementschef og en scribe af tillidsposter i kulturlivet.

Det er brevene mellem de to, som de to skuespillere Michael Moritzen og Christian Mosbæk læser og gennemspiller med Lene Vasegaard som instruktør på Teatret ved Sorte Hest. En rørende skildring af et venskab, der balancerer på sære og umage vilkår: Den fattige, men selvbevidste digter og den velstående akademiker, næsten lige gamle var de, Collin tre år yngre end Andersen.

Halvanden times oplæsning af breve? Det lykkes. Fordi kontrasterne er så fascinerende.

Den letbevægelige, selvoptagne og søgende Andersen, overstyret, forurettet over for den kultiverede, kritiske, men aldrig nedladende Collin – hvad gemmer der sig i brevenes mange ord?

Tydeligvis et tæt venskab, en art kærlighed – de bruger ordet, men overskrider ikke fysiske grænser, uanset stykkets titel 'Jeg vil også kysse'.

Alligevel nok til, at forholdets følelseladende karakter

afdækkes. I den grad, at Andersen krymper sig i sekunder, da Collin citerer Cicero for at have sagt, at 'Breve rødmer ikke'.

For ikke at tale om det vendepunkt i brevvekslingen, der indfinder sig, da Andersen uroligt og forsigtigt skriver til Collin og spørger, om de mon kunne blive dus.

Og Collin afviser med mobilisering af al sin borgerlige ømfindtlighed. Der går grænsen.

Eller det øjeblik, hvor Collins jalousi skyder i vejret, da Andersen skriver,

at han er blevet optaget af en ung mand ved navn Ludvig Müller. Hmm...

Brevvekslingen omfatter mest en periode mellem 1830 og 1845, frem til det tidspunkt,

hvor Collin gifter sig, og hvor den intime tone mellem ham og Andersen ændrer sig til en vis forsigtighed,

der også skyldes, at Collins interesse for eventyrerne åbenbart er næsten ikke-eksisterende,

det er digtene, romanerne, rejserne, de udveksler tanker om. Den eneste gang, eventyrerne overhovedet nævnes,

er, da Collin skriver, at forfatteren Carsten Hauch har kritiseret dem –

Collin har tydeligvis intet forhold til den væsentligste side af Andersens forfatterskab.

Den sceniske fremførelse af brevvekslingen er i sort-hvidt, lys og skygge, enkle skift mellem monolog og fiktiv dialog.

Mosgaard som den kultiveret formulerende, Moritzen det ene øjeblik lavmælt, forvirret, indadvendt.

Det næste aggressiv, ekstatisk oprømt og gestikulerende og i toneleje, der sprænger, hvad den intime Sorte Hest-sal næsten kan klare.

Det er Andersen helt ud i hjørnerne, som vi kender hans usikkert svingende temperament.

Klogere bliver vi på de to. Og en fascinerende, lille teateroplevelse får vi.

gregersDH.dk

